

DCERA SNĚHU

EOWYN IVEY

DCERA SNĚHU

ROMÁN

Eowyn Ivey

FORTUNA

Original title: The Snow Child
First published in 2012
Reagan Arthur Books/Little, Brown and Company
Hachette Book Group
237 Park Avenue, New York, NY 10017
www.hachettebookgroup.com

Copyright © 2012 by Eowyn Ivey
Jacket design by Keith Hayes
Jacket illustration by Alessandro Gottardo (Shout)

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2012
Translation © Jana Middleton, 2012

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková

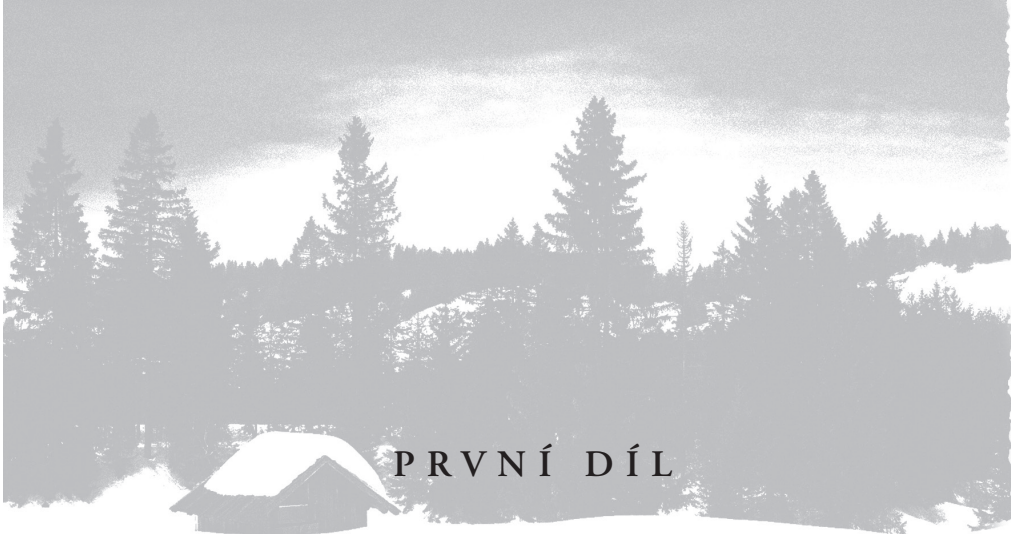
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-650-4

Mým dcerám, Grace a Auroře

PRVNÍ DÍL

„Ženo, pojďme dozadu na dvůr a udělejme ze sněhu malou sněhovou holčičku, možná ožije a bude to naše malá dceruška.“

„Muži,“ řekla stará žena, „nikdo neví, co se může stát. Pojďme na dvůr a udělejme malou sněhovou holčičku.“

*– Malá sněhová dceruška
Arthur Ransome*

KAPITOLA 1

Řeka Wolverine, Aljaška 1920

Mabel věděla, že tam bude ticho. O to přece šlo. Žádná broukající ani plačící miminka. Žádné děti sousedů tam nebudou výskat a hrát si na silnici. Žádné nožky nebudou řapat po dřevěném schodišti, dohladka ochozeném generacemi obyvatel. Ani hračky na kuchyňské podlaze nebudou rámusit. Všechny tyhle zvuky svého selhání a zklamání opustí. A nahradí je ticho.

Představovala si, že v aljašské divočině bude ticho poklidné, jako když v noci padá sníh, vzduch bude prosycen nadějí a tichem, jenže tohle tu nenašla. Místo toho, když zametala prkennou podlahu, škrábaly štětiny smetáku tak, jako kdyby jí nějaká saň s ostrými tesáky ohryzávala srdce. Když myla nádobí, talíře a misky řinčely, jako by se rozbíjely na kusy. Jediný zvuk, který nezpůsobovala sama, bylo „krá, krááá“, jež se ozývalo zvenčí. Mabel vyždímala hadr na nádobí a podívala se kuchyňským oknem ven zrovna ve chvíli, kdy havran přelétal z jedné holé břízy na druhou. Spadaným listím neběhaly žádné děti a nepokřikovaly na sebe. Nebylo tu ani osamělé dítě na houpačce.

Bylo tam to jedno. Maličké, které se narodilo mrtvé a tiché. Už je to deset let, ale i teď se ještě pořád k porodu vracela, aby chytila Jacka za ruku, zastavila ho, aby napřáhla ruku. Měla to udělat. Měla vzít tu maličkou hlavičku do dlaní a ustříhnout pár vlásků, vložit je do medailonku a nosit je na krku. Měla se podívat na tu maličkou tvářičku a měla zjistit, jestli se jí narodil chlapeček nebo holčička, a pak stát po boku Jacka, když tělíčko pohřbíval do zimní půdy Pensylvánie. Měla označit jeho hrobeček. Měla si ten žal připustit.

Konec konců, bylo to dítě, i když vypadalo spíš, jako kdyby ho nějaká čarodějka vyměnila. Bledé tvářičky, malinká pusinka, ouška, která se na konečcích špičatila – tohle viděla a pořád dokola oplakávala, protože věděla, že to dítě pořád mohla milovat.

Mabel stála u okna moc dlouho. Havran mezitím odletěl přes vrcholky stromů. Slunce zapadlo za horu a světla ubylo. Větve byly holé, tráva žlutošedá. Ani jedna vločka sněhu. Připadalo jí to, jako kdyby všechno hezké a třpytivé na celém světě bylo rozdraceno a zameteno jako smetí.

Přišel listopad a vyděsilo ji to, protože věděla, co s sebou přinese – mrazivý vzduch do údolí, jako když přichází smrt, ledový vítr, který pronikne štěrbinami mezi kmeny, ze kterých si postavili srub. Ale hlavně tmu. Takovou tmu, která zachvátí i hodiny, kdy je venku aspoň trochu matné světlo.

Do minulé zimy vstoupila jako slepá, nevěděla, co ji v této nové, tvrdé zemi čeká. Teď to věděla. Ještě než začne prosinec, slunce bude vycházet těsně před polednem, na pár hodin olemuje vrcholky hor slabým svitem a pak se zase utopí v tem-

notě. Mabel bude sedět na židli vedle kamen a podřimovat. Nevezme do ruky žádnou oblíbenou knížku, její stránky by jí připadaly jako bez života. Nebude kreslit, co by také do skicáře zachytila? Tmavou oblohu, temná zákoutí. Bude stále těžší každé ráno vylézt z teplé postele. Ve spánku bude klopýtat, vařit jednoduchá jídla a všeset mokré prádlo po celém srubu. Jack se bude starat o zvířata, aby přežila. Dny se budou slévat v jeden, zima bude krutější a krutější.

Celý život věřila v něco víc, v tajemství, které posunovalo hranici jejího vnímání. Bití křídel mūr o sklo a slib říčních nymf na strakatých říčních dnech. Zamilovala se do vůně dubů za letního večera a do toho, jak se svítání rozprostře po nádrži s vodou pro krávy a jak promění vodu ve světlo.

Mabel si nemohla vzpomenout, kdy naposled spatřila takové probleskování.

Posbírala Jackovy pracovní košile, posadila se a začala zašívát. Snažila se nedívat z okna. Kéž by sněžilo. Bílá barva by snad změkčila ty bezútešné čáry. Možná by zachytila a jako v zrcadle odrazila trochu světla do jejích očí.

Jenže mraky celé odpoledne pluly vysoko, vítr oškubával suché listy z větví a denní světlo blikotalo jako svíčka. Mabel myslela na hroznou zimu, která ji samu ve srubu chytí do pasti, a zrychlil se jí dech. Vstala a začala chodit po místnosti. Potichu si opakovala: „To nemůžu udělat. To nemůžu udělat.“

V domě měli zbraně a přemýšlela o nich už dřív. Lovecká puška vedle knihovny, brokovnice nade dveřmi a revolver, který měl Jack v horní zásuvce pracovního stolu. Nikdy z nich nestřílela, ale to jí nebránilo. Vadila jí násilnost a nepatřičná krev a vina, která by nevyhnutelně přišla. Lidé by řekli, že se zbláznila, nebo že Jack byl špatný manžel. A co by se stalo s Jackem? Jakou ostudu a hněv by musel snášet?

Ale řeka – to je něco jiného. Není koho vinit, ani sebe samu. Byla by to nešťastná náhoda. Lidé by řekli: kéž by věděla, že ji led neunese. Kéž by znala ta nebezpečí.

Odpoledne se překlátilo do večera a Mabel se odtrhla od okna, aby zapálila petrolejovou lampu na stole, jako kdyby chtěla připravit večeři a čekat, až se Jack vrátí, jako kdyby tento den měl skončit jako každý jiný den, ale v myšlenkách už byla dávno na cestě lesem k řece Wolverine. Lampa svítila, když si šněrovala vysoké kožené boty, oblékala kožich přes domácí šaty a vycházela ven. Vítr ji šlehal do holých rukou a hlavy bez čepice.

Jak kráčela mezi holými stromy, cítila se veselá a otupělá zároveň, ochromená jasností svého úmyslu. Nepřemýšlela o tom, co zanechala za sebou, s jakousi černobílou precizností přemýšlela jen o této chvíli. Klapot podrážek jejích bot o zledovatělou půdu. Ledový vánek v jejích vlasech. Její hlasitý dech. Byla zvláště silná a sebejistá.

Vyšla z lesa a zastavila se na břehu zamrzlé řeky. Všude jen ticho, jen občas jí závan větru rozvlnil sukni a přitiskl ji k vlněným punčochám, vítr rozvířil naplaveniny na ledu. Výš proti proudu se ledovcové údolí rozšiřovalo na půl kilometru kvůli nánosům v řečišti, naplavenému dříví, a lemovaly jej mělké stružky, ale tady byl tok řeky úzký a hluboký. Mabel na vzdálené straně viděla břidlicovou skalní stěnu, která opadávala do černého ledu. Dole mohla být voda kus nad její hlavu.

K té skalní stěně zamířila, i když čekala, že se utopí, než se k ní dostane. Led byl jenom čtyři nebo pět centimetrů tlustý a ani uprostřed zimy by se nikdo na tomhle zrádném místě neodvážil řeku přecházet.

Nejdřív se jí boty zachytily o valouny přimrzlé k písčitému břehu, ale pak klopytala dolů strmým svahem, přešla malou říčku, přes tenký a lámavý led. Každým dalším krokem si klestila cestu k suchému písku dole. Potom přešla pusté místo plné štěrku a zvedla si sukni, aby mohla přelézt šedý naplavený kmen.

Když dorazila k hlavnímu toku řeky, kde řeka ještě pořád tekla dolů údolím, led už nebyl křehký a bílý, ale naopak černý a pevný, jako kdyby jenom ztuhla minulá noc. Podrážkami vysokých bot klouzala po povrchu a skoro se smála své vlastní absurditě – bála se, aby neuklouzla, i když se modlila, aby se probořila.

Stála pár metrů od bezpečné země, když si dovolila zastavit a podívat se mezi botami dolů. Měla pocit, jako kdyby chodila po skle. Dole pod tekoucí tmavou tyrkysovou vodou viděla žulové kameny. Proplul kolem žlutý list a představovala si, jak ji proud unáší vedle toho listu a dívá se nahoru přes neuvěřitelně průzračný led. Než se jí voda dostane do plic, stihne se podívat na oblohu?

Tu a tam viděla v ledu v bílých kroužcích zamrzlé bubliny velké jako její pěst a jiná místa protkávaly rozsáhlé praskliny. Uvažovala, jestli je led na těch místech tenčí a jestli má ta místa vyhledávat nebo se jim vyhýbat. Narovнала se, podívala se přímo před sebe a šla, aniž se dívala dolů.

Když přešla střed řečiště, skalní stěnu měla téměř na dosah ruky, voda tlumeně hučela a led pod ní trošičku povolil. Proti své vůli se podívala dolů a to, co viděla, ji vyděsilo. Žádné bubliny. Žádné praskliny. Jenom bezedná čern, jako kdyby byla černá obloha pod jejími botami. Přenesla váhu, aby udělala další krok ke skalní stěně a zaprašťelo to, hluboké rezonující prasknutí, jako kdyby někdo otevřel obrovskou láhev šampaňského. Mabel široce rozkročila nohy a trásla se jí

kolena. Čekala, až led udělá místo, aby se její tělo mohlo ponořit do řeky. Následovalo další temné zadunění a byla si jistá, že se jí led pod botami probořil, ale jen o milimetry, téměř neznamatelně, až na ten příšerný zvuk.

Čekala a dýchala a voda nepřicházela. Led ji udržel. Pomalu klouzala nohama, napřed jednu, pak druhou, pak zase jednu, pak druhou a tak pořád dokola a pomalu se došourala až na místo, kde se led dotýkal skalní stěny. Nikdy si nepomyslela, že bude tady, na vzdálené straně řeky. Holé dlaně položila na studenou břidlici, pak se tiskla celou délkou svého těla, až nakonec k břidlici přimáčkla čelo a ucítila její pach, prastarý a vlhký.

Začal do ní vstupovat chlad břidlice, a tak z ní sundala ruce, obrátila se a vyrazila zpět stejnou cestou, jakou přišla sem. Srdce jí bušilo až v krku. Nohy se jí podlamovaly. Přemýšlela, jestli teď, když se vrací domů, najde v řece smrt.

Jak se blížila k pevné zemi, chtělo se jí běžet, ale led jí příliš klouzal pod nohama, a tak se klouzala jako na bruslích a zbytek cesty až na břeh doklopýtala. Lapala po dechu, kašlala a skoro se rozesmála, jako kdyby to všechno byl nějaký žert, šílená troufalost. Pak se předklonila, ruce si opřela o stehna a snažila se uklidnit.

Když se pomaličku narovнала, země před ní se jí zdála nekonečná. Slunce zapadalo za řeku, vrhalo studenou růžovou barvu na bílé čepice hor, které rámovaly obě strany údolí. Nahoře proti proudu se v ocelově modré barvě před horami blýskalo vrbové křoví, nánosy v řečišti, jedlové lesy a nízké topolové porosty. Žádná pole ani ploty, domy ani silnice, ani živá duše kam až její oko dohlédlo. Jenom divočina.

Bylo to krásné, Mabel to věděla, ale právě ta krása člověka rozdrásá a omyje tak, že zůstane bezmocný a obnažený, pokud vůbec přežije. Otočila se zády k řece a odešla domů.

Lampa ještě svítila, kuchyňské okno zářilo, jak se blížila ke srubu, a když otevřela dveře a vešla dovnitř, omámilo ji teplo a mihotající světlo. Všechno bylo neznámé a zlaté. Nečekala, že se sem vrátí.

Zdalo se, že byla pryč celé hodiny, ale sotva se blížila šestá a Jack se ještě nevrátil. Sundala si kabát a šla ke kamnům, teplo jí bolestivě prohřívalo ruce a nohy. Jakmile byla schopná natáhnout a pokrčit prsty na rukou, vyndala hrnce a pánve a žasla nad tím, že vykonává tak pozemský úkol. Přiložila do kamen, uvařila večeři a pak se s rovnými zády a s rukama složenýma v klíně posadila za nahrubo otesaný stůl. Za pár minut vešel dovnitř Jack, oklepal si boty a otrepal slámu z vlněného kabátu.

Byla si jistá, že Jack nějak bude vědět, co přežila, pozorovala ho a čekala. Umyl si ruce, sedl si naproti ní a sklonil hlavu.

„Požehnej tomu jídlu, Pane,“ zamumlal. „Amen.“

Mabel na oba talíře položila vedle vařené mrkve brambory a červené fazole. Ani jeden z nich nepromluvil. Srubem se neslo jen škrábání nožů a vidliček o talíře. Pokoušela se jíst, ale nemohla se k tomu přinutit. Slova jí vězela v krku jako žulové balvany a když konečně promluvila, každé slovo bylo těžké a obtížné a nic víc nezvládala.

„Dnes jsem šla k řece,“ řekla.

Nezvedl hlavu. Čekala, až se zeptá, proč to udělala. Možná by mu to potom mohla říct.

Jack nabodl mrkev na vidličku, pak krajícem chleba hrnul po talíři fazole. Nezdálo se, že by ji slyšel.

„Je zamrzlá celou cestu až ke skalní stěně,“ skoro zašeptala. Se sklopenýma očima a slabým dechem čekala, ale bylo slyšet jenom Jackovo žvýkání a škrábání vidličkou o talíř.

Mabel vzhledla a spatřila jeho větrem ošlehané ruce a roz-

třepeň manžety, vrásky ústící do vnějších koutků jeho sklopených očí. Nemohla si vzpomenout, kdy se ho naposled dotýkala a ta myšlenka ji bolela v hrudi jako pocit osamělosti. Pak si všimla pár šedivých pramínků v jeho rezavohnědých vousech. Kdy se tam objevily? Takže i on šediví. Každý z nich uvádá bez povšimnutí toho druhého.

Vidličkou postrkovala jídlo po talíři sem a tam. Letmo se podívala na lucernu zavěšenou na stropě a uviděla záblesky světla, které z ní vycházely. Plakala. Chvíli seděla a nechala slzy stékat po obou stranách nosu až ke koutkům úst. Jack dál jedl se skloněnou hlavou. Vstala a talíř s jídlem položila na malou kuchyňskou kredenc. Otočená ke kredenci si otřela tvář zástěrou.

„Ten led ještě není pevný,“ řekl Jack od stolu. „Je lepší se od něj držet dál.“

Mabel polkla, odkašlala si.

„Ano, samozřejmě,“ řekla.

Zdržovala se u kredence, dokud nepřestala mít slzy v očích, pak se vrátila ke stolu a nabrala Jackovi naběračkou další mrkev a dala mu ji na talíř.

„Jak to vypadá s novým polem?“ zeptala se.

„Už to bude hotové.“ Vidličkou si strčil bramboru do pusy a pak si ústa hřbetem ruky otřel.

„Zbytek stromů bude pokácený a odtaháný během příštích pár dnů,“ řekl. „Pak spálím ještě nějaké další pařezy.“

„Chceš, abych ti přišla pomoci? Mohla bych ti hlídat oheň při pálení pařezů.“

„Ne, to zvládnou.“

Tu noc si ho v posteli víc uvědomovala, vůni slámy a jedlových větví v jeho vlasech a vousech, jeho váhu na rozvr-

zané posteli, zvuk jeho pomalého unaveného dechu. Ležel na boku otočený k ní zády. Natáhla ruku a chtěla se dotknout jeho ramene, ale místo toho dala ruku zase dolů a potmě ležela a hleděla na jeho záda.

„Myslíš, že zimu přežijeme?“ zeptala se.

Neodpověděl. Možná spal. Obrátila se čelem ke stěně srubu.

Když promluvil, Mabel přemýšlela, jestli to byla vyčerpanost nebo citové rozplození, které způsobilo, že jeho hlas zněl tak chraplavě.

„Nemáme moc na výběr, nebo snad ano?“

KAPITOLA 2

Ráno byla taková zima, že když Jack vyšel ven a zapřahal koně, jeho vysoké kožené boty úplně ztuhly a ruce ho nechtěly poslouchat. Od řeky bez přestání foukal severní vítr. Byl by rád zůstal vevnitř, ale už do bedny naskládal na sebe Mabeliny koláče, které měl zabalené do utěrek, aby je zavezl do města. Poplácal se po pažích a zadupal nohama, aby rozproudil krev. Byla ukrutná zima a dokonce i dlouhé spodní prádlo pod džínovinou vypadalo, jako kdyby měl kolem nohou omotané jen pouhé bavlněné prostěradlo. Nebylo snadné opustit pohodlí rozpálených kamen a sám se vydat na cestu. Slunce už už vylézalo na druhé straně řeky, ale svítilo slabě a stříbřitě a vůbec ne povzbudivě.

Jack vylezl na otevřený vůz a zatahal za otěže. Neohlédl se dozadu přes rameno, ale cítil, jak se srub zmenšuje a mizí v jedlových lesích za ním.

Cesta vedla přes pole a kůň jako kdyby zakopl o svoji vlastní nohu a pohodil hlavou. Jack zpomaloval vůz, až se zastavili, prohlížel si pole a vzdálené stromy, ale nic neviděl.

Zatracený kůň. Chtěl sehnat pěkného a klidného koně, pomalého a silného. Jenže koně tady na severu byli vzácnější než slepičí zuby a neměl moc z čeho vybírat – stará klátící

se kobylna, která vypadala, že je v posledním tažení, a tenhle kůň, mladý a téměř nezkrácený, určený spíš pro prohánění se na závodisti než pro práci v lese a na poli. Jack se bál, že to bude jeho smrt.

Nedávno svázal kmemy z nového pole, kůň se lekl větve a Jacka srazil na zem. Jen tak tak že ho nerozdrtil kmen, protože kůň vyrazil kupředu. Předloktí a holeně měl ještě pořád pohmožděné a každé ráno ho bolela záda.

A v tom vězel velký problém. Ne nervózní kůň, ale unavený starý muž. Pravda mu svírala žaludek, jako kdyby něco udělal špatně. Pro muže jeho věku to bylo příliš mnoho práce. Nedělal pokroky, i když pracoval každý den tak dlouho a těžce, jak jen mu síly stačily. Po dlouhém létu a podzimu bez sněhu nebyl ani zdaleka u konce s čištěním dostatečně velké plochy půdy, aby je uživila. Letos měl z jednoho menšího pole žalostně malou úrodu brambor a ta stěžila na nákup mouky na zimu. Spočítal si, že mu zůstalo dost peněz z prodeje podílu na farmě Back East, aby jim to stačilo ještě na jeden rok, ale jen pokud bude Mabel prodávat ve městě koláče.

To také nebylo správné, Mabel drhla své vlastní prkené podlahy a k tomu prodávala pečivo, které sama upekla. Jak odlišný život mohla vést! Dcera profesora literatury, z významné rodiny, mohla si studovat knihy a umění a trávit odpoledne schůzkami s jinými noblesními dámami. Mít služebnictvo a hrníčky z jemného porcelánu a koláčky, které upekl někdo jiný.

Když projížděl koncem zpola vyklizeného pole, kůň sebou znovu škubnul, pohodil hlavou a odfrknul si. Jack přitáhl oteže. Mhouřil oči a prohlížel si pokácené stromy kolem a břízy, jedle a americké topoly za ním. Lesy byly tiché, ani ptáček nezacvrlikal. Kůň dupl kopytem do tvrdé země a pak

stál bez hnutí. Jack se snažil zklidnit jeho dech, aby mohl vidět i slyšet.

Něco je sledovalo.

Byla to hloupá myšlenka. Kdo by tam byl? Nebylo to poprvé, kdy přemýšlel, jestli ten pocit může způsobovat divoká zvěř. Bestie pitomé, třeba krávy a kuřata se mohly dívat člověku na záda celý den a rozhodně ho z toho nesvrbělo za krkem. Ale divoká zvířata jsou možná jiná. Pokoušel se představit si medvěda belhajícího se lesem, jak chodí tam a zpět a dívá se na něho a na koně. To není pravděpodobné, když už je zima za dveřmi. Už by měli zalézat do doupat.

Očima občas zachytil pařez nebo šedivou skvrnu mezi stromy. Vykašali se na to, hochu, říkal si. Jinak se z toho zblázníš – hledat něco, co tam není.

Natáhl ruce, že trhne opratěmi, ale pak se ještě naposled ohlédl dozadu přes rameno a uviděl ji – kratičký pohyb, červenohnědou šmouhu. Kůň si odfrknul. Jack se na voze pomalu otočil.

Zrzavá liška si to metelila mezi spadánými stromy. Na chvilku zmizela, pak se zase objevila o kousek blíž k lesu, utíkala s načechraným ohonem svěšeným k zemi. Zastavila se a otočila hlavu. Na chvíli se její oči setkaly s Jackovým a tam, v jejích zlatavých zužujících se duhovkách spatřil divokost toho místa. Jako kdyby se díval do očí samotné divočině.

Podíval se před vůz, trhl opratěmi a nechal koně přejít do klusu, oba chtěli mít lišku za zády. Další hodinu jel mílemi nedotčeného lesa na kodrcajícím se voze shrbený a byla mu zima. Když se blížil k městu, kůň zrychloval tempo a Jack ho musel krotit, aby z vozu nevypadla bedna s koláči.

Tam u nich doma by Alpine vůbec nenazývali městem. Nebylo to nic víc než pár zaprášených, nepravidelně postavených budov mezi železniční tratí a řekou Wolverine. Pár osadníků kousek odsud zbavilo půdu stromů a pak přidělenou půdu opustili. Někteří z nich šli hledat zlato, jiní pracovat na železnici, ale většina z nich vzala nohy na ramena a vrátila se tam, odkud přišli, s tím, že už se na Aljašku v životě nevrátí.

Jack nesl bednu s koláči nahoru po schodech do hotelové restaurace, kde mu manželka majitele restaurace otevřela dveře. Pokročilá šedesátnice Betty měla krátké na kluka ostříhané vlasy a podnik vedla sama. Její muž Roy pracoval pro oblastní správu a skoro se tam neobjevoval.

„Dobré ráno, Betty,“ pozdravil Jack.

„Je hnusně, kam až dohlédnu.“ Zabouchla za nimi dveře. „Pekelná zima a po sněhu ani památky. Nikdy jsem nic takového neviděla. Máte nějaké Mabeliny koláče?“

„Ano, madam.“ Položil je na pult a vybalil je z utěrek.

„Ta ženská teda umí péct,“ řekla. „Každý se po těch koláčích vždycky ptá.“

„To rád slyším.“

Spočítala pár bankovek z pokladny a položila je na pult vedle bedny.

„No, já vím, Jacku, že riskuji, že přijdu o nějaké zákazníky, ale ode dneška už bohužel žádné nebudeme potřebovat. Přijela k nám sestra a bude u nás bydlet a Roy říká, že si na to bydlení musí vydělat pečením.“

Sebral bankovky a dal si je do kapsy kabátu, jako kdyby neslyšel, co říkala. Pak si to uvědomil.

„Už žádné koláče? Určitě?“

„Promiňte, Jacku. Víím, že je špatná doba, přichází zima, ale...“ Ztratila hlas a vypadala podivně v rozpácích.

„Mohli bychom snížit cenu, kdyby to pomohlo,“ řekl. „Potřebujeme každý cent.“

„Je mi to líto. Můžu vám přinést kávu a něco k snídani?“

„Kávu, prosím.“ Vybral si stůl u malého okna, ze kterého měl výhled na řeku.

„Je to na účet podniku,“ řekla, když před něho pokládala hrnek.

Nikdy nezůstal, když přivezl do města koláče, ale toto ráno se mu nechtělo vracet domů na farmu. Co řekne Mabel? Že se musejí sbalit a vrátit se domů poražení? Vzdát to, jako to udělala řada lidí před nimi? Nasypal si trochu cukru do kávy, zamíchal ho a díval se ven z okna. Na kraji řeky prošel muž v ošoupaných kožených botách zahalený v oblaku prachu. K batohu měl přivázanou srolovanou pokrývku, na pevném vodítku vedl huňatého huskyho a v druhé ruce měl loveckou pušku. Za ním Jack viděl bílou mlhu zahalující vrcholky. V horách sněžilo. Brzo bude sněžit i tady v údolí.

„Víte, hledají pomocníky nahoře v dolech.“ Betty před něho položila talíř s vejci a slaninou. „Nejspíš byste to nechtěl dělat pořád, ale mohlo by vámto pomoci překonat nejhorší dobu.“

„Uhelný důl nahoře na severu?“

„Jo. Platí dobře a nezavřou ho, dokud budou schopní udržovat dráhu průjezdnou. Dají vám najíst a místo na přespání a pošlou vás domů s nějakým tím dolarem v kapse. Já jen abyste měl o čem přemýšlet.“

„Díky. A díky i za tohle,“ kývnul hlavou směrem k talíři.

„Není zač.“

Hrozná práce, dobývání uhlí. Farmáři se narodili, aby pracovali na světle a na vzduchu a ne ve štolách v horách. Tam, odkud pocházel, potkával muže, kteří se vrátili z dolů

s tvářemi černými od uhelného prachu a kteří vykašlávali špinavou krev. I kdyby o to stál a měl na to sílu, musel by vždycky nechat Mabel na farmě samotnou celé dny, možná i týdny.

Hotovost ale potřebovali, o tom nebylo pochyb. Jeden nebo dva měsíce by možná stačily, aby to nějak přečkali do příští úrody. Měsíc nebo dva by vydržel skoro cokoliv. Dojedl poslední kousek slaniny a chystal se k odchodu, když do restaurace halasně vešel George Benson.

„Betty, Betty, Betty. Co pro mě dnes máš? Nějaké tamty koláče?“

„Právě dorazily z farmy, Georgi. Posad' se a kousek ti přinesu.“

George se otočil ke stolům a uviděl Jacka.

„Zdravím, sousede! Něco ti řeknu – tvoje žena dělá naprosto skvělý jablečný koláč.“ Přehodil si kabát přes opěradlo židle a pohládl si vystouplé břicho. „Můžu si přisednout?“

„Určitě.“

George bydlel se ženou a třemi chlapci asi deset mil na druhé stranu od města. Jack ho párkrát potkal v obchodě a tady v restauraci. Vypadal jako veselý chlapík a vždycky mluvil, jako kdyby byli bůhvíjak dobří přátelé. Byli s Georgem zhruba stejného věku.

„Tak jak vám to jde?“ zeptal se George, když si sedal naproti.

„Jde to.“

„Máte tam nějaké pomocníky?“

„Ne. Pracuji sám. Vyčistil jsem jedno nebo dvě dobrá pole. Pořád je co dělat. Víš, jak to chodí.“

„Měli bychom si občas pár dnů vždycky prohodit. Já a kluci bychom přišli k vám s tažnými koňmi a pak bys nám zase pomohl ty.“